

Studiul 2: Motive de mulțumire și de rugăciune

Sabat după-amiază, 03 ianuarie

De memorat:

„Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.”

Filipeni 1:6

Pavel alege să își înceapă epistolele cu cuvinte de salut și de mulțumire. „[.] Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos. Mulțumim lui Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos” (Coloseni 1:2,3).

La fel ca Pavel, și noi avem multe motive de recunoștință. Am simțit harul lui Dumnezeu în moduri profunde, moduri pe care nici măcar îngerii nu le pot înțelege. Același lucru este valabil și pentru darul păcii lui Dumnezeu, care cuprinde armonia cu Dumnezeu și speranța care decurge din iubirea lui Dumnezeu.

La un nivel uman, putem manifesta apreciere față de alții și putem spera că oamenii vor aprecia lucrurile pe care le facem pentru ei. Părinții se roagă ca odraslele lor să Îl iubească pe Dumnezeu și să aprecieze într-o zi, dacă nu acum, sacrificiile reale pe care le-au făcut pentru a le oferi cea mai bună educație și viață posibilă. Dar, ca ființe umane, facem multe greșeli și învățăm din ele (sau cel puțin ar trebui).

Săptămâna aceasta vom studia cuvintele lui Pavel de mulțumire și de rugă din Filipeni și din Coloseni, care ne pot îmbogăți și întări propria viață de rugăciune.

Părtășie în Evanghelie

1. Pentru ce este Pavel recunoscător în Filipeni 1:3-8? Ce asigurări le oferă Pavel filipenilor și de ce sunt ele importante?

Filipeni 1:3-8

³ Mulțumesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte pe care o păstrez despre voi.

⁴ În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toți, cu bucurie,

⁵ pentru partea pe care o luați la Evanghelie, din cea dintâi zi până acum.

⁶ Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.

⁷ Este drept să gândesc astfel despre voi toți, fiindcă vă port în inima mea, întrucât, atât în lanțurile mele cât și în apărarea și întărirea Evangheliei, voi sunteți toți părtași aceluiași har.

⁸ Căci martor îmi este Dumnezeu că vă iubesc pe toți cu o dragoste nespusă, în Isus Hristos.

Întrucât Pavel întemeiase biserica din Filipi, epistola lui abundă de căldura părtășiei creștine. Deși la sute de kilometri depărtare, Pavel, înlănțuit și întemnițat, poartă în inimă această biserică și pe credincioșii ei. Îi este dor de ei „cu o dragoste nespusă în Isus Hristos” (Filipeni 1:8) și îi mulțumește lui Dumnezeu pentru ei. Rugăciunea sa de mulțumire ilustrează oarecum mijlocirea Domnului Isus pentru noi în cer. Pe pieptarul marelui-preot erau 12 pietre reprezentând cele 12 seminții ale lui Israel. Cei din popor trebuiau să fie „pe inima lui” în timp ce el mijlocea pentru ei (Exodul 28:29). Într-un mod și mai măreț, ca Mare-Preot al nostru în sanctuarul ceresc, Isus duce numele celor din poporul Său în fața Tatălui.

Interesant este că formularea din Filipeni 1:3 este ambiguă, lăsând să se înțeleagă relația strânsă dintre Pavel și filipeni. De obicei este tradusă cu sensul că Pavel îi amintește în rugăciune, dar ar putea la fel de bine să se refere la faptul că ei îl aminteau pe el. În oricare dintre cazuri, scoate în evidență legătura profundă și reciprocă pe care o aveau, aspect redat și prin cuvântul „părtășie” (gr. koinonia). Așa cum Pavel a cunoscut părtășia cu suferințele lui Hristos (Filipeni 3:10), tot așa filipenii luau parte (gr. sunkoinōneō) la suferințele lui Pavel și contribuiau financiar la lucrarea lui (Filipeni 4:14,15). Această reciprocitate, „din cea dintâi zi până acum” (Filipeni 1:5), îl determină pe Pavel să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru ei și să se roage pentru ei „cu bucurie” (Filipeni 1:4).

La fel de interesant este că Pavel descrie mediul din închisoare într-un mod destul de pozitiv – ca o șansă pentru „apărarea și întărirea Evangheliei” (Filipeni 1:7). Folosirea acestor doi termeni juridici sugerează că procesul său este iminent, dar și că Pavel le prezintă în mod activ Evanghelia soldaților și vizitatorilor. Apărarea acesteia (gr. apologia) când e atacată și confirmarea adevărurilor ei eterne sunt esențiale. Lui Pavel pare să-i pese mai puțin de propriul său viitor decât de reabilitarea Evangheliei în sine. Indiferent dacă trăiește sau moare, Pavel este încrezător că Dumnezeu va termina „această bună lucrare” pe care a început-o în toți cei care se încred în El (Filipeni 1:6).

Cum înțelegi promisiunea că Dumnezeu va termina „această bună lucrare” începută în tine? Se va încheia această lucrare înainte de a doua venire?

Cererile de rugăciune ale lui Pavel

Am auzit un pastor vorbind despre rugăciunile care se învârt în jurul propriei persoane și al nevoilor sau dorințelor personale, numindu-le pe bună dreptate „mici rugăciuni egoiste”, deoarece Dumnezeu are în vedere lucruri mult mai mari.

2. Pe ce se concentrează rugăciunea lui Pavel din Filipeni 1:9-11 și care sunt cererile lui importante? Ce îți spune lucrul acesta despre rugăciune?

Filipeni 1:9-11

- ⁹ Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere,
¹⁰ ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos,
¹¹ plini de roada neprihănirii, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu.

Această rugăciune are doar 43 de cuvinte în limba greacă, dar cuprinde toate preocupările lui Pavel, pe care le va dezvolta în restul epistolei: dragostea, cunoașterea, discernământul, sinceritatea, evitarea lezării cuiva și neprihănirea pe care o avem prin Isus Hristos. Fondul acestei rugăciuni, precum și al exprimării anterioare a recunoștinței este accentul pus pe biserică ca întreg. Rugăciunea lui Pavel este complet axată pe alții, în beneficiul întregii biserici și pentru bunăstarea acesteia. Să analizăm mai îndeaproape componentele acestei rugăciuni!

Dragostea să crească tot mai mult: Pavel nu se roagă doar pentru mai multă dragoste, ci pentru dragoste canalizată într-o anumită direcție, „în cunoștință și în orice pricepere” (Filipeni 1:9). El nu se referă la o simplă cunoaștere intelectuală, ci la o cunoaștere a lucrurilor spirituale, care poate fi dobândită doar prin părtășie cu Dumnezeu și prin studierea Cuvântului Său (vezi Efeseni 1:17; 4:13; 1 Timotei 2:4). Discernământul: Pavel se referă aici la capacitatea de a deosebi „lucrurile alese” (adică a le distinge de ceea ce este dăunător), cu scopul de a fi „curați și fără pată” (Filipeni 1:10, EDCR). Sinceritatea: Cuvântul din greacă înseamnă „judecat de lumina soarelui” și se referă la o puritate imaculată a faptelor. „Tot ceea ce fac creștinii ar trebui să fie la fel de transparent ca lumina soarelui” (Ellen G. White, *Reflecting Christ*, p. 71). Evitarea lezării cuiva: Aceasta înseamnă a nu fi o piatră de poticnire, a nu face sau spune ceva care ar putea îngreuna cuiva drumul spre

credință. Neprihănirea în Hristos: Pavel dezvoltă acest subiect în scrisorile adresate romanilor și galatenilor și în capitolul 3 din Filipeni. Nu avem o neprihănire proprie, ci doar ceea ce primim prin Hristos.

Cum poate dragostea noastră „să crească tot mai mult” (Filipeni 1:9)? De ce este acest lucru atât de important pentru viața creștină? (Vezi și 1 Corinteni 13:1-8.)

Filipeni 1:9

⁹ Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere,

1 Corinteni 13:1-8

¹ Chiar dacă aș vorbi în limbi omenеști și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor.

² Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința, chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic.

³ Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.

⁴ Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmuiește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie,

⁵ nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău,

⁶ nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr,

⁷ acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul.

⁸ Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit.

Discernământul spiritual aplicat

Filipenii au fost pe bună dreptate tulburați când au auzit de întemnițarea lui Pavel. Acum lucrarea lui era puternic limitată. Nu putea călători. Nu putea predica. Nu putea vizita sinagogi și să-i învețe pe oameni despre Isus ca Mesia. Nu mai putea întemeia biserici. Filipenii l-au trimis pe Epafrodit să afle care era starea apostolului, să-l încurajeze și să se asigure că nevoile lui fizice erau împlinite.

3. Potrivit Filipeni 1:12-18, cum percepea Pavel întemnițarea sa? Ce lecții putem învăța din atitudinea lui, în ciuda situației în care se afla?

Filipeni 1:12-18

- ¹² Vreau să știți, fraților, că împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei.
- ¹³ În adevăr, în toată curtea împărătească și pretutindeni aiurea, toți știu că sunt pus în lanțuri din pricina lui Isus Hristos.
- ¹⁴ Și cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu.
- ¹⁵ Unii, este adevărat, propovăduiesc pe Hristos din pizmă și din duh de ceartă; dar alții, din bunăvoință.
- ¹⁶ Aceștia din urmă lucrează din dragoste, ca unii care știu că eu sunt însărcinat cu apărarea Evangheliei;
- ¹⁷ cei dintâi, din duh de ceartă vestesc pe Hristos nu cu gând curat, ci ca să mai adauge un necaz la lanțurile mele.
- ¹⁸ Ce ne pasă? Oricum, fie de ochii lumii, fie din toată inima, Hristos este propovăduit. Eu mă bucur de lucrul acesta și mă voi bucura.

Mesajul pe care Pavel l-a trimis înapoi prin Epafrodit trebuie să-i fi surprins pe filipeni. Pavel își privea împrejurările cu alți ochi. Discernământul său spiritual l-a făcut să vadă întemnițarea ca pe un lucru bun. Împrejurările în care se afla nu i-au împiedicat deloc lucrarea, ci „mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei” (Filipeni 1:12). Acolo unde alții vedeau doar lanțuri și zăbrele, Pavel vedea în soldații romani potențiale suflete pentru împărăția lui Dumnezeu. De asemenea, el a observat că întemnițarea sa i-a încurajat profund pe alți credincioși să fie mai activi și mai hotărâți în răspândirea Evangheliei, vorbind cu îndrăzneală despre Hristos, fără teamă de consecințe.

Poate fi greu de imaginat, dar unii chiar s-au gândit să profite de pe urma înmormântării lui Pavel. Se pare că unii credeau că, datorită lipsei lui, ei și predicarea lor aveau să primească mai multă atenție. Ce exemplu puternic, dar trist, de egoism omenesc – chiar în cadrul bisericii! Așa cum a spus Ieremia cu mult timp înaintea lui Pavel, „inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17:9). Din fericire, în schimb, unii lucrători credincioși au devenit și ei mai zeloși în răspândirea Evangheliei. Îl iubeau atât de mult pe Pavel încât suferința pe care l-au văzut îndurând-o pentru credința lui i-a determinat să aibă mai multă încredere în Hristos și i-a impulsionat să fie și mai activi pentru Domnul. Le-a dat putere să meargă acolo unde înainte le era frică să meargă; i-a împins să vorbească în situații în care înainte tăceau; a făcut ca și mai mulți oameni să-L accepte pe Hristos și să răspândească Evanghelia mântuirii.

Ce lecție ai învățat din acele experiențe care, deși au fost indiscutabil negative, au avut și unele beneficii? Chiar și atunci când beneficiul nu este evident, cum putem învăța să ne încredem în Dumnezeu indiferent de situație?

Rodul Evangheliei

Cu colosenii, Pavel are un alt tip de relație decât cu filipenii. Colosenii „nu [i]-au văzut fața în trup” (Coloseni 2:1), dar Pavel îi asigură și pe ei că Îi mulțumește lui Dumnezeu pentru ei și că se roagă pentru ei.

4. Pentru care trei lucruri Îi mulțumește Pavel lui Dumnezeu în Coloseni 1:3-8?

Coloseni 1:3-8

- ³ Mulțumim lui Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, căci ne rugăm neîncetat pentru voi
- ⁴ și am auzit despre credința voastră în Hristos Isus și despre dragostea pe care o aveți față de toți sfinții,
- ⁵ din pricina nădejdi care vă așteaptă în ceruri și despre care ați auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei,
- ⁶ care a ajuns până la voi și este în toată lumea, unde dă roade și merge crescând, ca și între voi. Și aceasta, din ziua în care ați auzit și ați cunoscut harul lui Dumnezeu, în adevăr,
- ⁷ cum ați învățat de la Epafras, preaiubitul nostru tovarăș de slujbă. El este un credincios slujitor al lui Hristos pentru voi
- ⁸ și ne-a vorbit despre dragostea voastră în Duhul.

Pavel reunește trei virtuți pe care le menționează și în alte locuri: credința, speranța și dragostea (vezi 1 Corinteni 13:13; 1 Tesaloniceni 1:3; 5:8). De remarcat că Pavel nu îi laudă pe coloseni pentru aceste lucruri. El Îi mulțumește Tatălui pentru acestea, deoarece, așa cum spune Iacov, ele sunt printre darurile bune și desăvârșite pe care le primim de la El (Iacov 1:17). Când vedem dragostea pe care Dumnezeu o are pentru noi, suntem conduși la credința în Hristos (Efeseni 2:4-8) și primim speranța cerului. Petru o descrie ca „o moștenire nestrăcutabilă și neîntinată și care nu se poate vesteji, păstrată în ceruri pentru” noi (1 Petru 1:4). Pavel subliniază și că Evanghelia este demnă de încredere deoarece se bazează pe „cuvântul adevărului”. Aceasta este o expresie pe care Pavel o folosește în alte locuri cu referire la cuvântul inspirat al lui Dumnezeu (vezi 2 Corinteni 6:7; 2 Timotei 2:15). Spre deosebire de „cuvântul oamenilor”, acesta „lucrează”, este eficient în cei care cred (1 Tesaloniceni 2:13) și împlinește voia lui Dumnezeu (Isaia 55:11). Astfel, atunci când este proclamată Evanghelia, puterea lui

Dumnezeu se manifestă prin lucrarea Duhului Sfânt în inima ascultătorilor, iar oamenii răspund. Evanghelia însăși are roade pentru că este „Cuvântul vieții” (Filipeni 2:16).

Este uimitor că Evanghelia s-a răspândit într-un timp atât de scurt. La aproximativ 30 de ani de la învierea lui Hristos, Pavel afirma că Evanghelia se răspândise „în toată lumea” (Coloseni 1:6). Apoi în același capitol, el spune că „a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer” (Coloseni 1:23). Rețeaua vastă de drumuri romane a făcut posibile comunicarea și călătoriile rapide, modalități în care epistolele lui Pavel au putut circula la scară atât de largă și atât de repede. Dar puterea lui Dumnezeu acționând prin cuvânt este cea care naște în om viața spirituală (Iacov 1:18; 1 Petru 1:23), făcând din el o ființă nouă în Hristos (2 Corinteni 5:17).

În Coloseni 1:5, Pavel scrie despre „nădejde[ea] care vă așteaptă în ceruri”. Cum înțelege această speranță și de ce ți se aplică ție personal, deși nu o meriți?

Coloseni 1:5

⁵ din pricina nădejdiei care vă așteaptă în ceruri și despre care ați auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei,

Puterea rugăciunii

5. Ce cere Pavel în rugăciunea din Coloseni 1:9-12?

Coloseni 1:9-12

- ⁹ De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească;
- ¹⁰ pentru ca, astfel, să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu,
- ¹¹ întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie,
- ¹² mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților în lumină.

Pavel se roagă ca destinatarii scrisorii lui să se umple „de cunoașterea voii Lui” (EDCR) și o descrie drept „înțelepciune și pricepere duhovnicească” (Coloseni 1:9). Înțelepciunea începe, mai presus de toate, cu încredere deplină în Dumnezeu, cu dorința de a face voia Sa (Ioan 7:17) și cu renunțarea la a ne baza pe propria noastră înțelegere (Proverbele 3:5). Totuși, apare adesea întrebarea: „Care este voia lui Dumnezeu pentru mine în această situație?” Iată patru principale surse de cunoaștere a voii lui Dumnezeu, atunci când o căutăm cu rugăciune: (1) Cea mai importantă sursă de înțelepciune este Biblia însăși. „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmii 119:105). (2) Dumnezeu ne-a oferit o sursă de înțelepciune specială pentru vremurile din urmă prin Spiritul Profetic (Apocalipsa 12:17; 19:10), așa cum s-a manifestat în scrierile lui Ellen White. Biblia ne încurajează: „Încredeți-vă în Domnul Dumnezeul vostru și veți fi întăriți; încredeți-vă în prorocii Lui, și veți izbuti!” (2 Cronici 20:20). (3) Voia și călăuzirea lui Dumnezeu pot fi cunoscute și prin circumstanțe providențiale, când Îi cerem să deschidă sau să închidă uși (vezi Coloseni 4:3). (4) Duhul Sfânt ne îndrumă odată ce am învățat să Îi recunoaștem vocea: „Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: «Iată drumul, mergeți pe el!», când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga” (Isaia 30:21).

Pavel se roagă ca frații din Colose să umble „demni de Domnul” (Coloseni 1:10, BTF). Desigur, nimeni nu este „demn” prin natura lui, dar Dumnezeu ne

consideră demni prin harul Său și ne cheamă să trăim în conformitate cu această înaltă chemare (Efeseni 4:1; 1 Tesaloniceni 2:12). Pavel folosește verbul „a umbla” de încă trei ori numai în această epistolă (Coloseni 2:6; 3:7; 4:5, BTF). Înseamnă a trăi și a acționa în conformitate cu legea lui Dumnezeu (Exodul 18:20), ceea ce este posibil doar prin lucrarea Duhului Sfânt (Ezechiel 36:27).

De asemenea, Pavel se roagă ca viața lor (și a noastră) să îi facă „plăcuți în orice lucru” Domnului, după care enumeră mai multe modalități de a face acest lucru: „aducând roade în tot felul de fapte bune” (Coloseni 1:9,10), „crescând în cunoștința lui Dumnezeu” (Coloseni 1:10) și, în cele din urmă, „mulțumind Tatălui” (Coloseni 1:12).

Dacă te-ar întreba cineva: „De unde știi că Dumnezeu te conduce într-o direcție sau alta?” cum ai răspunde și de ce?

Un gând de încheiere

„Mulți sunt incapabili să facă planuri hotărâte pentru viitor. Viața lor nu este așezată. Ei nu pot vedea rezultatul demersurilor și aceasta îi umple adesea de neliniște și îi agită. Să ne amintim că viața copiilor lui Dumnezeu în această lume este o viață de pelerin! Nu avem înțelepciunea să ne planificăm propriile vieți. Nu este treaba noastră să ne modelăm viitorul. «Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se ducea» (Evrei 11:8).

În viața Sa pe pământ, Hristos nu a făcut niciun plan pentru Sine. A acceptat planurile lui Dumnezeu pentru El, iar Tatăl Își dezvoltă planurile zi după zi. Tot așa ar trebui să depindem și noi de Dumnezeu, pentru ca viața noastră să poată fi lucrarea simplă a voinței Sale. În măsura în care Îi încredințăm Lui căile noastre, El ne va îndruma pașii.

Prea mulți, făcând planuri pentru un viitor strălucit, ajung la un eșec total. Lăsați-L pe Dumnezeu să facă planuri pentru voi! Asemenea unui copilaș, aveți încredere în călăuzirea Lui, care «va păzi pașii preaiubiților Lui» (1 Samuel 2:9). Dumnezeu nu-Și conduce niciodată copiii altfel decât ar alege ei înșiși să fie conduși, dacă ar putea vedea sfârșitul de la început și dacă ar zări gloria planului pe care îl împlinesc în calitate de colaboratori cu El” (Ellen G. White, Divina vindecare, p. 478, 479).

Zilnic: 1 Samuel 20 – 26; Ellen G. White, Dietă și hrană, cap. 1, „De ce atâta lumină asupra reformei sanitare” – „Exemplul lui Daniel”

1. În ce zi de ospăț locul lui David era gol?
2. Unde i-a spus prorocul Gad lui David să nu stea?
3. Ce i-a cerut Saul lui David să jure?
4. Înaintea cui avea preț viața lui Saul?
5. În ce nu se va amesteca Dumnezeuul naturii?